

- KIM VEENMAN -
Winterstilte

'Stil hè?' zegt mijn lief. We lopen in het winterse bos en nu valt het me ook op. Het is muisstil. Geen vogel die zingt, geen muisje die ritselt, het bos is in diepe winterrust. Ik betrap mezelf erop dat zowaar ik stil ben. Ik, die altijd maar door-ratel. Zo na de feestdagen vind ik dat eigenlijk best prettig. Het is dan wel het nieuwe jaar, toch voelt het niet zo nieuw. Zelfs een beetje als een jetlag na al dat feestelijk dineren. Dat nieuwe komt voor mij pas in het voorjaar. Nu ben ik er eerlijk gezegd nog niet helemaal klaar voor.

Wat mij betreft lassen we een korte winterslaap in. Waarom niet? Of in ieder geval een "het hoeft allemaal eventjes niet zo nodig"- maand. Kijk maar naar de natuur, die doet dat ook. De sapstromen van bomen staan stil en veel dieren liggen er warmpjes bij. De één doet een dutje, de ander zit ergens op een tropisch eiland. Sowieso hebben de meeste dieren veel vrije tijd, waarin ze naar hartenlust niksen, luieren en alleen als het moet weer in de benen komen. Neem de spitsmuis. Als er één een gehaast leventje heeft, is die het wel. Toch zit ook dit kleine rakkertje dagelijks maar wat uit z'n spitse neusje te eten. Of neem de bezige bijen en nijvere mieren. De kolonie is de hele tijd in de weer, maar toen wetenschappers naar individuele dieren keken, bleek dat ze 80% van hun dag weinig uitvreten. Daar kunnen we wat van leren. Want volgens mij is niksen helemaal niet zo nutteloos als vaak gedacht.

Je vervelen mag best. Dus leg weg die smartphone en doe even niks. Om daarna vol goede moed weer verder te gaan. Het maakt zelfs creatief, dat niksen. Juist dan ontstaan de mooiste ideeën. Dat zie je zelfs in ons brein onder de hersenscanner. De prefrontale cortex staat tijdens niksen op een laag pitje, waardoor nieuwe ideeën niet geremd worden.

En ineens ben ik eruit. Hier luidt mijn goede voornemen: ik ga meer lanterfantten, prutsen en aanmodderen. Dit bevat me wel. Verderop in het bos zien we een mierennest. En inderdaad, geen mier te bekennen die in de weer is op dit tijdstip van het jaar. Thuis kruip ik voor de kachel met een dampende kop thee. Even opwarmen en... niks. Heerlijk. Al kijkend naar de nu nog kale tuin zie ik ineens voor me waar de frisgroen en bloeiende moestuin straks komt. Met links de aardperen en rechts de eetbare bloemen. Zie je wel, dat idee ploft zomaar op! Juist als we even stilstaan, komen ideeën tot bloei. Laten we ze de tijd geven. Juist nu, in januari, wanneer er geen families zijn die wat van ons willen, geen tuinen die moeten gesnoeid, of vakanties die moeten geboekt. Nee. Nu is het even tijd voor niks. Wat mij betreft het ultieme goede voornemen. Beste mensen, mocht ik niet direct reageren op jullie mail of bellen, dan weet je hoe dat komt. Ik ben hard bezig met mijn goede voornemen: ik ben even stil. Maar ik beloof je, in februari ben ik er weer, fris en fruitig.

Een nieuw jaar, een nieuwe Noorderland, en... een nieuwe columnist. Kim Veenman is biologe en freelance wetenschapsjournaliste. Ze is geboren en getogen in het Drentse Norg, woonde 6 jaar in "Stad" en werkte een jaar in Fryslân. Ze woont samen met haar vriend Tom en afgelopen zomer verruilden ze het stadse leven voor het groene hart van Noorderland: Zeegse. Nu doet ze met veel plezier verslag van haar afwisselende buitenleven.